

Nhãn Đông

Contents

Nhãn Đông	1
1. Chương 1 Phần 1	1
2. Chương 1 Phần 2	3
3. Chương 1 Phần 3	4
4. Chương 2 Phần 1	5
5. Chương 2 Phần 2	7
6. Chương 2 Phần 3	8
7. Chương 3 Phần 1	9
8. Chương 3 Phần 2	10
9. Chương 3 Phần 3	11
10. Chương 4	13

Nhãn Đông

Giới thiệu

Một người là cương thi ngàn năm bất tử, một là tử sĩ Ma giáo chẳng biết khi nào mình sẽ ra đi. Câu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhan-dong>

1. Chương 1 Phần 1

Chương 1: Cứu ta, ta sẽ lấy người!

Phần 1

Đêm trăng. Khu rừng ngoại thành Lạc Dương.

Cô gái áo đen phi qua ngọn cây nhanh như chớp, thân pháp xuất quỷ nhập thần. Kẻ địch đuổi sau lưng nàng dần dần bị bỏ xa. Bỗng nhiên, từ rừng cây trùng trùng điệp điệp trước mặt xuất hiện mấy bóng người

xông thẳng về hướng nàng.

Nhấn Đông nhíu mày, quay đầu chạy về hướng Đông. Không ngờ nàng vừa mới quay người lại thì một cái ám khí phóng tới. Nàng nghiêng đầu tránh được, nhưng vẫn bị xước ở má, chiếc mạng đen che mặt rơi xuống, để lộ một khuôn mặt thanh tú dưới ánh trăng.

Nàng sờ lên vết thương trên má. Bao năm lăn lộn liếm máu lưỡi dao, nàng biết ám khí có độc, lần này chỉ còn nước liều mạng, giết hết kẻ địch đang đuổi theo rồi vận khí kim độc thì may ra còn mạng mà quay về.

Kẻ địch đã áp sát phía sau. Mắt Nhấn Đông lóe lên, nàng tuốt kiếm khỏi vỏ. Nàng ra tay nhanh gọn mà tàn nhẫn, đường kiếm lạnh lùng đâm ánh trăng sáng, tóe hoa máu đỏ tươi, chớp mắt lấy mất sinh mạng hai con người. Lại thêm nhiều người sột soạt kéo ra, Nhấn Đông lạnh lẽo nhìn chằm chằm bọn chúng, khuôn mặt đầm máu tươi khiến nàng trông như địa ngục tu la.

Khoảng mười kẻ vừa xuất hiện bao vây xung quanh nàng. Có kẻ nói: “Á đã trúng độc, đợi khi độc phát chúng ta sẽ dễ dàng tước mạng ả đi!”

Đầu ngón tay của Nhấn Đông đã bắt đầu tê dại. Nàng lạnh lùng chế giễu: “Bọn chuột nhắt.”

Những kẻ có mặt ở đó toàn là nam nhi sức lực tràn trề, làm sao có thể cam tâm để ột nữ nhân mĩa mai như vậy. Một kẻ nói: “Nam Cương Ma giáo tàn hại bá tánh Trung Nguyên, tội ác tày trời! Bọn các người mới chính là hạng chuột chạy qua đường, người người căm ghét muốn giết!”

Nhấn Đông lạnh lùng nhếch môi cười: “Ngày xưa mấy vạn tên phế vật trong võ lâm Trung Nguyên mà đánh không lại mấy trăm người giáo ta. Hôm nay mấy trăm người các người cũng không thể ngăn cản ta đến Lạc Dương tìm người. Bọn Trung Nguyên bệnh tật ốm yếu các người đứng là người người hô giết nhưng chỉ là thùng rỗng kêu to mà thôi.”

Nàng dứt lời, tất cả bọn họ đều tức giận đến mất cả lý trí, hét lớn một tiếng, thề phải ngàn mảnh phanh thây nữ tử Ma giáo kia mới hả giận.

Nhấn Đông cười thầm trong bụng. Nàng đã đạt được mục đích tốc chiến tốc thắng, dù đây là trận chiến dữ dội nhất đời Nhấn Đông trong suốt bao năm qua, dữ dội hơn cả việc thuở nhỏ bị nhốt trong chuồng chó sói chém giết lẫn nhau, chất độc trong người nàng vì vận khí nên lại càng phát tác nhanh hơn.

Cuối cùng, nàng dùng chính răng nanh của mình cắn đứt cổ đối thủ cuối cùng. Nàng nuốt đầy một bụng máu. Dòng máu tươi còn nóng chầm chậm xoa dịu tứ chi lạnh cứng, mùi máu tanh còn vương khắp miệng cũng khiến thần trí nàng dần tỉnh táo hơn.

Nàng đẩy thân thể bất động của đối phương ra, mệt mỏi nhặt lại kiếm của mình, lảo đảo bước khỏi khu rừng hỗn loạn chém giết suốt cả đêm.

Bình minh xua tan màn sương, ánh nắng sớm mai dâng chân trời chiếu rọi khiến nàng hoa mắt chóng mặt.

Nàng cảm thấy lần này mình không thể sống nổi nữa. Mất máu, trọng thương, thân trúng kịch độc, phía sau kẻ địch truy sát. Bất cứ điều gì cũng có thể tước mạng nàng. Nhấn Đông gắng gượng đứng vững, mơ màng chân bước lảo đảo về phía trước dù nàng cũng chẳng biết mình như thế này thì còn đi được đến đâu.

Bỗng nhiên, nàng vấp ngã. Thế gian xoay vòng trong im lặng, trời xanh mây trắng trong mắt nàng dần dần hóa vào hư không. Trước khi đôi mắt khép lại, nàng mơ màng nhìn thấy một thư sinh đang vờ cảm, tò mò xét nàng.

Nàng mơ hồ nhớ lại, ngày xưa có một tên tú tài nghèo vừa già vừa xấu cứ sầu khổ niệm đi niệm lại mỗi một câu bên tai nàng: “Thư sinh khổ rách áo ôm chẳng bao giờ lấy được nương tử đâu.”

Không biết sức lực từ đâu ra, nàng tóm lấy tay áo của người thư sinh kia: “Cứu ta, ta sẽ lấy người, tiền biểu mười lượng.”

Thư sinh ngó người, mắt nhíu lại suy nghĩ một hồi: “Ta chỉ lấy vàng thôi.”

2. Chương 1 Phần 2

Chương 1: Cứu ta, ta sẽ lấy người!

Phần 2

Giang hồ đồn rằng, trong thành Lạc Dương có một vị thần y có thể chữa bách bệnh, cải tử hoàn sinh, cải lão hoàn đồng.

Lúc tỉnh lại, Nhẫn Đông thấy mình đang nằm trong một căn phòng sạch sẽ. Chấn lỵ khiến nàng lập tức cảnh giác ngồi bật dậy, vết thương trên người đau nhói làm nàng nhớ ra tại sao mình lại ở nơi này.

Nàng đã... cầu hôn một thư sinh.

Xem ra chính tên thư sinh đó đã cứu nàng về. Nhẫn Đông sờ vào những miếng vải được băng bó kĩ càng trên người, lòng thầm nghĩ, đợi khi gặp tên thư sinh đó, cảm ơn một tiếng rồi giết luôn cho gọn. Hiện giờ, thêm một kẻ biết hành tung của nàng là thêm một phần nguy hiểm, mà điều nàng không ưa nhất chính là mạo hiểm bằng mạng sống của chính mình.

Ngoài sân vọng vào tiếng bước chân bình bịch, giống như có ai đó đang vội vã đi trong sân. Nhẫn Đông lắng nghe một hồi, tiếng bước chân của kẻ đang đi ngoài kia vừa nặng nề vừa chậm chạp, chắc chắn không hề luyện võ công. Thế là, nàng yên tâm tay không đẩy cửa bước ra ngoài.

Ánh nắng xô cửa rọi vào khiến nàng khẽ chau mày. Mất một lát nàng mới nhìn rõ quang cảnh bên ngoài.

Đây chỉ là ngôi nhà của một thôn dân bình thường. Góc sân trồng rất nhiều thảo dược, một nam nhân áo xanh đang ngồi xỏm ở đó, vừa chống cằm ngâm nga vừa xới đất cho cây: “Đào ơi đào, đào ơi đào ơi đào yêu ơi, yêu ơi yêu, lửa đốt lửa thiêu...”

Nghe hán ngâm nga, một kẻ lạnh lùng như Nhẫn Đông cũng khẽ nhếch khóe miệng. Nàng ho khẽ một tiếng làm nam nhân chú ý.

“Á!” – Nam nhân hết hồn nhảy nhồm ra xa. Hắn té lăn ra đất, trợn mắt ôm ngực nhìn sững Nhẫn Đông hồi lâu rồi mới nói đầy oán trách: “Cô nương ơi là cô nương, đi đứng cũng phải phát ra tiếng mới giống người sống chứ, sau này chết rồi cô muốn phát ra tiếng động cũng không được nữa đâu.”

Nhẫn Đông lạnh lẽo nhìn: “Người đã cứu ta?”

Hắn phủi mông đứng dậy, hất mặt nói: “Ngoài bốn công tử đây còn ai cứu nổi cô nương chứ?”

Nhẫn Đông gật đầu: “Đa tạ.” Mấy đầu ngón tay nàng vận khí, định bụng khi nam nhân lại gần sẽ bẻ gãy cổ hắn. Song, lúc nàng sắp ra tay, nam nhân nói: “Chỉ cần uống thêm mấy thang thuốc của bốn công tử thì mấy thứ độc được lộn xộn trong người cô nương sẽ tiêu tán hết.”

Nội lực ở mấy đầu ngón tay bỗng nhiên tiêu tan hết. Giọng nói xưa nay lạnh lùng không giấu nổi nét gấp gáp: “Người có thể giải hết độc chất trong người ta?”

Nam nhân cười đắc ý: “Trên đời này không có loại độc nào làm khó được ta cả.” Mắt Nhẫn Đông sáng rõ, cánh môi run khẽ, nhưng nam nhân nói tiếp: “Nhưng ta chỉ giải được độc chứ không giải được bùa. Người đã trúng bùa cần tìm, trừ phi người bỏ bùa đích thân giải bùa, còn không thì bản lĩnh bằng trời cũng chẳng cứu được.”

Nhẫn Đông sững sờ, lạnh lùng cười giễu cợt: “Còn đâu tham vọng được tự do...”

Một khi đã vào Nam Cương Ma giáo, trừ khi chết đi, chưa kẻ nào có được tự do. Nàng... chẳng qua cũng chỉ muốn được sống mà thôi.

Nam nhân nghiêng đầu nhìn nàng. Nét mặt ý vị đó chỉ dừng lại trên mặt Nhẫn Đông trong khoảnh khắc ngắn ngủi, rồi nàng lại lạnh lùng lên tiếng: “Người có thể giải độc Vãng Sinh Cư?”

“Độc đó hả? Trước kia thì biết, nhưng bây giờ không biết có biết không. Thử thì biết.”

Nhẫn Đông quan sát hắn hồi lâu: “Người chính là vị thần y trong truyền thuyết?”

“Chắc vậy đó.” – Nam nhân bóp trán đầy đau khổ: “Người sợ nổi tiếng, heo sợ mập. Rõ ràng ta đã rất cẩn thận che giấu tài hoa kinh thế của mình nhưng vẫn bị phát hiện, ta phải làm sao, phải làm sao???”

Nhẫn Đông ấn cơ quan trong tay áo, ám tiễn giấu trong tay áo nhất tề lộ ra. Ánh mắt nàng lạnh lẽo, chĩa thẳng đầu mũi tên vào họng nam nhân: “Nhẫn Đông sứ giả Nam Cương vu giáo, phụng mệnh giáo chủ mời thần y Nam tiến.”

Nam nhân dường như không nhìn thấy đầu tiễn sắc lạnh đang chĩa vào cổ họng mình. Hắn lẩm bẩm: “Nhẫn Đông? Hoa kim ngân?” Hắn đảo mắt khắp người Nhẫn Đông, cười nói: “Người xưa có câu, lạt chết hoa màu, hạn chết cỏ, lạnh chết thạch lựu, nắng hại dưa, còn hoa kim ngân chẳng bị ảnh hưởng gì. Ta thấy cô kiểu gì cũng không chết nổi đâu. Thú vị, thú vị.”

Nhẫn Đông lạnh lùng nói: “Mời thần y Nam tiến.”

“Đi chứ, ta đâu có nói là không đi.” – Nam nhân vui vẻ nói. “Nếu ta là cô, ta sẽ không đối xử với một đại phu như vậy đâu.”

Hắn cung kính chấp tay thi lễ, khom lưng cúi chào Nhẫn Đông. Nàng vội thu tiễn lại, sợ nếu đâm phải hắn thì không còn ai có thể giải được độc của giáo chủ. Giáo chủ mà xảy ra chuyện gì thì bù cần tìm trong người nàng cũng không còn thuốc nào áp chế được. Lúc đó, nàng sẽ chết thảm thương...

“Tiểu sinh là Hoán Quy Ngôn.”

Lúc hắn khom mình, hương thuốc an thần phẳng phất bay qua đầu mũi khiến Nhẫn Đông thất thần trong chốc lát. Ngược mắt nhìn nụ cười tỏa nắng của nam nhân trước mặt, nàng như bị ánh nắng thảng hai làm hoa cả mắt.

3. Chương 1 Phần 3

Chương 1: Cứu ta, ta sẽ lấy người!

Phần 3

Trên đường, Nhẫn Đông thật muốn kiếm chỗ nào đó bỏ Quy Ngôn lại cho rồi. Nàng không hiểu làm sao Thượng đế có thể để một tên công tử bột một thân một mình sống tới tận bây giờ. Đi được mới nửa tiếng thì đòi nghỉ chân, nước sông phải nấu sôi để nguội mới chịu uống, hay chui vào những nơi khuất nẻo để tìm thảo dược rồi bắt cần lộn nhào xuống dốc núi, hoặc bị dính bẫy mà thợ săn để lại, ra về đáng thương cầu cứu nàng.

Vì hắn mà Nhẫn Đông phải đi lòng vòng, nhưng cũng chính vì vậy mà đường về Vu giáo không còn gặp bao nhiêu kẻ đuổi giết nữa.

Ban đêm, lại một lần nữa vì Quy Ngôn dây dưa mà hai người không kịp vào thôn, chỉ còn nước ngủ bụi ở ngoài.

Nhẫn Đông tức điên người. Đốt lửa xong, nàng chẳng nói chẳng rằng bỏ đi săn. Quy Ngôn ngồi bó gối bên đống lửa, vừa run lập cập vừa xoa hai tay, vừa ré lên the the: “Vừa lạnh vừa đói, tiểu thư xinh đẹp, cô về nhanh đi, chứ không thì thần y nhà cô sẽ nghèo liền đó.”

Ngoẻo thì ngoẻo luôn đi. Nhẫn Đông nghĩ.

Khi nàng xách hai con thỏ hoang về, Quy Ngôn đang ngồi xếp bằng bên đống lửa, tay cầm chiếc túi gấm màu lam đêm ngân lượng, vẻ mặt đau khổ. Hắn ngẩng đầu nhìn Nhẫn Đông đang từ từ bước lại, khuôn mặt lập tức ánh lên nét cười: “Tiểu thư xinh đẹp mau lại đây cho ấm nào, đêm lạnh quá đi mất.”

Nhẫn Đông ngẩn người, ánh mắt cũng dịu lại hơn. Một người như vậy... có lẽ lúc nào cũng sống vui vẻ.

Nàng ngồi xuống, chẳng nói chẳng rằng lột da thỏ. Quy Ngôn ngồi kế bên cứ luôn miệng tụng tội con thỏ quá, lòng dạ độc ác phải xuống địa ngục gì đó, nhưng khi Nhẫn Đông nường chín, hẳn ta ăn vô cùng sung sướng.

“Tiểu thơ xinh đẹp, khám bệnh cho giáo chủ nhà cô thì tiền bạc tính sao đây?” – Ăn uống no nê, Quy Ngôn ngồi bệt bên gốc cây, vừa hỏi vừa che cái túi giấu màu lam.

“Người muốn bao nhiêu?”

“Mười lượng vàng.”

Nhẫn Đông gật đầu, nói đến đây, nàng bỗng nhớ lại điều kiện mà nàng đưa ra để hấn cứu nàng. Nàng liếc nhìn Quy Ngôn thì thấy hấn cũng đang chăm chú nhìn nàng, ánh mắt sáng rực. Nhẫn Đông quay đầu thêm củi vào đồng lửa: “Nhìn cái gì?”

“Tiểu thơ xinh đẹp, ta khám bệnh cho giáo chủ nhà cô xong thì chúng ta thành thân à?”

Ánh lửa bập bùng lách tách, tựa như nhịp tim đang đập trong lòng Nhẫn Đông bây giờ. Nàng nhếch miệng, nhìn Quy Ngôn: “Người nói cái gì?”

Quy Ngôn vội vàng xấp lại, nhìn nàng đầy vẻ đáng thương: “Cô nương muốn xỏ lá hả? Hôm đó chính miệng cô nói mà. Ta cứu cô, cô lấy ta, cộng thêm mười lượng vàng.” – Hấn nói, “Ta là người độ lượng, ta không cần tiền của nương tử, nhưng mà... nhưng mà không cần tiền thì vẫn cần nương tử.”

Nhẫn Đông thản nhiên quay đi, chọc chọc vào đồng lửa: “Ta cho người hai mươi lượng vàng để người mua vợ.”

Quy Ngôn rưng rưng nước mắt: “Tiểu nương tử xinh đẹp...”

Gân xanh ở thái dương của Nhẫn Đông giật giật. Nàng kìm nén cảm giác muốn đánh người. Quy Ngôn ở bên cạnh la hét dò xét vẻ mặt của nàng, khiến Nhẫn Đông chịu không thấu đưa tay đẩy hấn, không ngờ vừa giơ tay lên thì bị Quy Ngôn chụp lấy: “Nương tử xinh đẹp, tay của nàng bị thương nhiều quá.”

Những vết thương lở chỗ vì bị gai đâm trên đường đối với Nhẫn Đông mà nói chẳng đau đớn gì. Nàng định rút tay về, song Quy Ngôn lại cương quyết ngậm tay nàng vào miệng.

Đầu lưỡi ẩm áp liếm qua vết thương trên ngón trỏ của Nhẫn Đông, khiến nàng ngẹn đi, mặt đỏ bừng.

“Ngón tay bị thương ngậm thế này sẽ hết đau và mau khỏi.”

Nhẫn Đông đứng dậy đánh “soạt”, bước lùi hai bước, nhìn hấn như thể nhìn mãnh thú: “Người, người...”

Quy Ngôn cười hì hì: “Tiểu nương tử xinh đẹp xấu hổ kìa.” Chưa dứt lời, mắt hấn bỗng sáng rõ, khuôn mặt dịu dàng lại. Hấn ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đầy sao: “Nghe nói đêm đầy sao, ở một nơi có nước, sẽ mọc lên một loại hoa thảo dược vô cùng kỳ diệu, chúng ta đi hái vài đóa đi.”

Chủ đề thay đổi quá nhanh khiến Nhẫn Đông nhất thời không phản ứng lại kịp. Nàng lặng đi một lúc rồi mới nói: “Con sông gần nhất cách đây đến mười dặm. Xa lắm.”

“A, ta nhớ ra rồi, để giải độc Vãng Sinh Cừu hình như phải dùng đến loại thảo dược này.”

Nhẫn Đông mím môi nói: “Nếu một ngày nào đó ta phát hiện người đang bôn cọt ta... Ta nhất định sẽ chặt hết tay chân nhà ngươi.”

Quy Ngôn cười hiền lành, quay lưng dập lửa: “Chúng ta mau đi thôi, loại hoa đó nở trong thời gian cực ngắn, nếu bỏ lỡ rồi thì rất khó kiếm lại được.”

4. Chương 2 Phần 1

Chương 2: Thái tử Trần Quốc

Phần 1

Đêm tháng hai, trời vẫn còn rất lạnh, bốn bề vắng vẻ cô tịch.

Nhẫn Đông bật miệng Quy Ngôn, trốn trong một đám lau sậy.

Khi họ vừa dập lửa, chuẩn bị đi, Nhẫn Đông chợt nghe thấy tiếng bước chân sột soạt trong rừng rậm. Nàng miệng thốt “chết rồi!”, nhưng vẫn kéo Quy Ngôn chạy về phía bờ sông. Song, nàng không ngờ bọn người được phái đi truy sát nàng lần này lên tới hàng trăm. Chẳng lâu sau, bọn chúng cũng đã kéo tới bờ sông, Nhẫn Đông chỉ còn nước tìm một bụi lau sậy để lánh đi.

Nhẫn Đông liếc mắt nhìn Quy Ngôn, lòng thầm nghĩ, nàng chưa khỏi vết thương, lại phải dắt theo một kẻ phiền toái chỉ biết gây rối, nếu như liều mạng mở đường máu thì chắc chắn không thể được. Kế sách duy nhất hiện giờ là núp trốn, đợi kẻ địch bỏ đi rồi tính sau.

Ánh mắt nàng sắc lẹm nhìn chằm chằm bọn người áo đen tay cầm đuốc sục tìm tứ phía. Kẻ đứng gần bọn họ nhất chỉ cách có nửa trượng. Giờ phút này nếu như không có màn đêm che khuất, e rằng bọn họ sẽ bị phát hiện ngay.

Kẻ truy sát đuổi tới đám lau sậy múa đao loạn xạ, chém đứt một mảng lau sậy lớn. Nhẫn Đông ẩn thân càng ngày càng khó khăn. Nàng nắm chặt mũi tên nhỏ trong tay áo, chờ thời cơ ra tay giết hấn trong im lặng.

Bỗng nhiên, tên áo đen kia run rẩy rồi ngã sòng soài. Nhẫn Đông sửng sốt. Quy Ngôn nhìn nàng cười, huơ chiếc túi nhỏ trong tay, thầm thì: “Ta sợ kẻ khác trộm ngân lượng của ta nên ta đã bỏ bột phấn vào túi, người bình thường hít phải sẽ đổ gục ngay.”

Nhẫn Đông khê nhếch mép... Tên trộm nào xui xẻo lắm mới trộm được đồ của hấn.

“Ai đó!” – Một tên áo đen đột nhiên rống to lên. Liền sau đó mấy cây đuốc bị ném thẳng tới, đốt cháy một mảng lau sậy.

Lửa bùng lên. Không trốn được nữa.

“Đưa chiếc túi của ngươi cho ta!” Nhẫn Đông một tay giật chiếc túi của Quy Ngôn, một tay kéo cổ áo hấn nhả ra khỏi bụi cỏ lau. Nàng giữ tung chiếc túi của hấn, bạc cùng bột bay tứ tán, vô số bóng đen đứng phía dưới nàng nhũn chân không kịp kêu một tiếng.

Vừa tiếp đất, Nhẫn Đông phành phạch phủ tay, trả lại túi cho Quy Ngôn, còn hấn thì mắt ngấn nước, vội vàng chạy tới lượm bạc, miệng còn tru tréo: “Ôi ngân lượng của ta! Trời ơi nương tử ơi là nương tử!” Hấn quay đầu, trầm giọng lên án: “Nương tử! Sao nàng phá gia vậy hả!”

“Ghét thì đừng có lấy nữa!”

Thế là Quy Ngôn cắn môi im bất, nhìn Nhẫn Đông uất ức, tới khi nhìn thấy té ra Nhẫn Đông cũng hơi chột dạ, hấn mới quay đi nhặt số ngân lượng còn vương vãi: “Nương tử xinh đẹp, lần sau không được thế nữa nhé...”

Chưa dứt lời, vấp phải hòn đá, hấn loạng choạng té sấp. Nhẫn Đông hoàn toàn không để ý tới Quy Ngôn, bị hấn ôm chầm lấy eo, ngã sòng soài dưới đất. Vừa lúc đó hai đường kiếm lạnh lẽo xẹt ngang tai Nhẫn Đông, bên tai nàng có tiếng mũi tên cắm vào da thịt.

Nàng ngơ ngác hồi lâu, chẳng cảm thấy đau đớn chút nào. Nàng cup mắt nhìn xuống, chỉ thấy trên lưng Quy Ngôn là một mũi tên dài cắm lông trắng, còn hấn, thì nằm bất động trong lòng nàng.

Hấn đã... cứu nàng sao?

Nhẫn Đông hoảng hốt mở to mắt, kinh ngạc nhìn Quy Ngôn đã ngất lịm từ lúc nào.

Quen biết nhau chưa được mấy ngày, hấn đã cứu nàng đến hai lần, mà lần này lại còn liều mình ứng cứu. Nàng ghen đi: “Tại sao...”

Tại sao lại vì một kẻ như nàng mà ra nông nổi này?

Thật ra nếu bây giờ Quy Ngôn vẫn còn tỉnh, hắn sẽ nói thật rằng hắn chỉ vì vấp cục đá mà thôi, đúng lúc đó lại chộp trúng Nhẫn Đông. Thật lòng hắn chẳng vĩ đại đến mức xả thân cứu người.

Nàng nhìn nước sông chảy xiết dưới chân, rồi ôm chặt lấy Quy Ngôn.

Cứ cựa một lần thử xem!!

5. Chương 2 Phần 2

Chương 2: Thái tử Trần Quốc

Phần 2

Lúc Quy Ngôn tỉnh lại, hắn thấy mình đang ở một nơi vô cùng quen thuộc – dốc Bách Lý.

Có điều cảnh vật ở đây so với những gì hắn biết trước kia đã thay đổi rất nhiều. Bốn bề cỏ dại phủ đầy như muốn nhấn chìm hết tất cả mọi người vào trong.

Hắn bóp bóp bắp vai, ngồi dậy quay đầu nhìn thì thấy bên cạnh mình còn một người nữa đang ngủ. Hắn trở mắt nhìn một hồi rồi vui sướng đánh thức nàng: “Nương tử xinh đẹp! May quá, nàng cũng ở đây!”

Nhẫn Đông bị Quy Ngôn đụng vào lập tức mở to cặp mắt. Theo bản năng nàng vặn ngược cánh tay của Quy Ngôn, lật mình ngồi lên người hắn. Một tay bịt miệng, một bên khóa tay hắn. Quy Ngôn tru tréo liên tục: “Là ta đây! Nương tử à, tướng công của nàng đây!”

Nghe giọng nói ấy, Nhẫn Đông liền buông tay thả hắn ra. Nàng chỉ lạnh lùng nói một tiếng: “Xin lỗi.” Nếu là lúc thường, một tiếng xin lỗi nàng cũng chẳng thêm nói đâu.

Quy Ngôn vẫn vừa rên rỉ vừa xoa tay. Nhẫn Đông liếc hắn mấy cái: “Rốt cuộc ngươi là ai?”

“Là tướng công của nàng.” – Hắn tức tối nói.

Nhẫn Đông nhìn hắn một lúc lâu: “Ngươi có biết mình bị trúng tên không?”

Quy Ngôn dừng tay: “Không biết.” – Giọng hắn vẫn nhẹ nhõm như thường ngày. “Bởi vì ta không biết đau.”

Nhẫn Đông không nói nữa. Nàng cẩn thận dò xét Quy Ngôn. Nàng đã ôm hắn nhảy xuống dòng sông chảy xiết, rồi bị dòng nước cuốn đến đây. Nàng cứ tưởng vết thương của Quy Ngôn sẽ sưng tấy lở loét, thậm chí tước mất tính mạng của hắn ta. Không ngờ sau khi leo lên bờ, nhả mũi tên ra, chẳng có giọt máu nào chảy ra. Nàng tận mắt chứng kiến da thịt hắn lành lại với tốc độ không thể nào có ở người bình thường.

“Rốt cuộc ngươi là ai?” – Nàng lại hỏi.

Quy Ngôn cười. Hắn chơi đùa với mấy cọng cỏ vừa nhổ trong tay: “Nơi này từng là nhà của ta, ngàn năm trước gọi là Hoàng cung Trần quốc.”

Trần quốc... cổ.

Nhẫn Đông kinh ngạc.

“Ta là con trai của Hoàng đế, khi chết được quan trọng quan tài bằng hàn ngọc. Không ai ngờ được cỗ quan tài đó có khả năng cải tử hoàn sinh, nhưng chỉ biến ta thành một cương thi.” Cọng cỏ dại cửa đứt ngón tay hắn nhưng không giọt máu nào chảy ra, vết thương cũng nhanh chóng liền lại. Hắn cười: “Không chảy máu, lành lặn nhanh chóng, sống không được, mà chết cũng chẳng xong. Cơ thể này thật đáng ghê tởm, phải không?”

Hắn ngẩng lên nhìn Nhẫn Đông, nghĩ bụng chắc nàng sẽ sợ tái xanh mặt mày hoặc là hoảng sợ chạy đi. Không ngờ nàng vẫn lạnh lẽo nhìn hắn, tỉnh táo hỏi: “Nhìn ngươi chưa quá hai mươi, chắc lúc chết cũng khoảng hai mươi. Thái tử một nước sao lại chết sớm như vậy?”

“Ta bị kẻ khác hạ độc.” Hắc bút ngon cỏ, điềm nhiên như không, “Lúc còn sống ta bị cà lăm, có người nghĩ ta không làm vua nổi nên đã hạ độc ta bằng Vãng Sinh Cửu.”

Nhẫn Đông sững sờ.

“Ừ, chính là loại độc mà giáo chủ các người đã trúng. Tuy nhiên ta không tốt số như ông ta, chống đỡ chẳng được bao lâu thì chết, nhanh tới nỗi ta không có cơ hội chữa trị ỉn. Đi với nàng chuyển này, coi như là thực hiện ước nguyện của mình.”

Nhẫn Đông động dậy khoe môi, Quy Ngôn thoáng thấy, liền cười rạng rỡ: “Nhưng mà bây giờ, ta còn muốn giáo chủ của nàng cho ta lấy nàng về làm nương tử nữa kia.”

“Tại sao lại là... ta?”

Quy Ngôn thất cọng cỏ trong tay thành châu châu. Hắc đưa cho Nhẫn Đông rồi nói: “Bởi vì ta chết rồi nhưng bộ dạng vẫn y như người sống, còn nàng đang sống mà lạnh lẽo hơn cả người chết. Ta tâm thiện, chừng nào còn sống, chừng đó muốn cứu thêm người.”

“Nếu không làm gì hết thì ngàn năm trôi qua lãng phí biết chừng nào.” – Hắc đứng dậy, bước lại cây khô ở gần đó, vừa sờ thân cây vừa nói: “Đây là cây đào ta trồng ngàn năm trước, sau này nó biến thành yêu tinh. Ngày nào nó cũng chê cười ta là đồ cà lăm. Không ngờ bao nhiêu năm trôi qua, ta không còn cà lăm nữa, còn nó là yêu quái, mà cũng chết rồi.”

Giờ phút này, Nhẫn Đông cảm thấy ánh mặt trời rơi xuống người Quy Ngôn lạnh lẽo đến buốt giá tâm can.

Một người một thân một mình sống ngàn năm, bất cứ ai cũng là khách qua đường trong cuộc đời hắc, còn hắc, cũng chỉ có thể trở thành khách qua đường trong cuộc đời những kẻ kia.

Ngàn năm cô độc, khó mà rút xé quãng ném đi được.

Giống như ma xui quỷ khiến, Nhẫn Đông đưa tay nắm lấy hai ngón tay của Quy Ngôn.

Hơi ấm truyền qua đầu ngón tay, Quy Ngôn ngăn người nhìn Nhẫn Đông. Nàng cũng ngạc nhiên vì hành động của mình. Lặng im hồi lâu, nàng giơ con châu châu trong tay mình lên: “Cái này... làm cũng đẹp đó.”

Quy Ngôn hí mắt cười: “Đương nhiên rồi.”

6. Chương 2 Phần 3

Chương 2: Thái tử Trần Quốc

Phần 3

Chuyện biết được thân phận của Quy Ngôn không hề ảnh hưởng đến hành trình của họ, có điều Nhẫn Đông đã có phần nhường nhịn Quy Ngôn hơn.

Nhẫn Đông từ từ phát hiện, mỗi lần Quy Ngôn đột ngột đòi đổi đường thì những kẻ truy sát sẽ xuất hiện ở những con đường đáng lẽ họ sắp phải đi. Nàng nghĩ chuyển này nếu như không có Quy Ngôn thay đổi lộ trình như vậy thì e rằng nàng đã sức cùng lực kiệt khi đi đến đây.

Càng đi về hướng Nam, sát thủ Trung Nguyên càng ít lại, Nhẫn Đông dự tính khoảng ba ngày đường nữa thì tới bản doanh Vu giáo.

Mới sáng sớm, Quy Ngôn đánh thức Nhẫn Đông dậy: “Chúng ta đi ngắm hoa đào đi.”

Nhẫn Đông đã quen khi Quy Ngôn làm thế. Nàng lập tức thu dọn đồ đạc, cứ ngỡ lại thêm một lần vội vã chạy trốn sát thủ, dè dặt lần này Quy Ngôn thật sự muốn đưa Nhẫn Đông đi ngắm hoa đào.

Hắn cùng nàng thong thả bước trên con đường trồng toàn hoa đào, điềm đậm mỉm cười. Hắn bảo Nhấn Đông đến bên một cây đào, đẩy khẽ một cái, những bông hoa màu hồng phấn trên cây lá tả rơi xuống, bông bành rơi trên người Nhấn Đông.

Nhấn Đông không thích ứng kịp. Nàng phủi những cánh hoa yếu ớt trên người xuống đất. Người nàng đã quen đầm máu tươi, nàng không quen với những thứ mềm mại đẹp đẽ như vậy.

“Nương tử xinh đẹp! Ta múa hát cho nàng xem nhé.” – Quy Ngôn đứng cách nàng ba bước. Hắn bẻ một cành đào trên tay vừa múa vừa hát. “Đào ơi đào, đào ơi đào, đào ơi đào ơi đào yêu ơi, yêu ơi yêu ơi...”

Bài hát đầu Ngô, điệu múa mình Sở khiến Nhấn Đông không kiềm được nhướn miệng cười.

“Nương tử, nàng thấy ta có đẹp hay không?” – Quy Ngôn cài cành hoa lên tóc, tung tăng chạy lại khoe mẽ. Nắng xuân rực rỡ tưới lên hoa đào, tưới lên khuôn mặt cũng rạng rỡ của Quy Ngôn. Nhấn Đông nhìn hắn tủm tỉm cười, đưa tay vén tóc mai rơi lòa xòa trên trán hắn.

“Tuyệt đẹp.”

Hai chữ này vừa thốt ra, không chỉ Quy Ngôn ngẩn ngơ mà Nhấn Đông cũng ngẩn người. Chỉ khác ở chỗ, Quy Ngôn lập tức nở nụ cười rộng toét: “A ha ha ha, bổn công tử đương nhiên là thiên hạ vô song, đẹp trai nhất trên đời!” – Còn Nhấn Đông không ngừng nghĩ thâm trong bụng hai chữ:

Chết rồi...

Đẹp như vậy... Nàng bắt đầu không thể cự tuyệt được nữa rồi.

Chập choạng tối, bọn họ đã bước vào vùng Vu giáo cai quản. Vừa bước qua ranh giới, có người báo cho Nhấn Đông biết rằng giáo chủ lâm nguy, bảo nàng phải nhanh chóng ra roi thúc ngựa quay về.

Sập tối hôm sau, bọn họ đã về tới Vu giáo. Không kịp nghỉ ngơi phút nào, Quy Ngôn lập tức bị giáo chủ mời tới.

Nhấn Đông đứng dưới nhà sàn trúc nhìn hồi lâu, không chịu rời đi.

Mãi đến sáng ngày hôm sau, Quy Ngôn từ trong nghênh ngang bước ra. Hắn cười: “Vãng Sinh Cư rốt cuộc cũng chả có gì gọi là ghê gớm. Nếu như năm xưa ta khỏe mạnh hơn một chút, chống chọi thêm vài ngày nữa, thì giải độc dễ như bỡn.” Hắn vỗ vai Nhấn Đông: “Nương tử, bắt đầu từ hôm nay trở đi, nàng là người của ta rồi. Đi với ta.” Dứt lời, hắn kéo Nhấn Đông đi ra ngoài.

Nhấn Đông ngơ ngác bước theo hắn mấy bước, chưa kịp phản ứng gì, thì bỗng nghe thấy tiếng của Tả hộ pháp phía sau: “Thần y xin dừng bước.”

Quy Ngôn vẫn nắm chặt Nhấn Đông không chịu buông tay: “Giải độc xong rồi mà? Cứ uống thuốc theo đơn vài ba ngày là khỏi thôi.”

“Không phải chuyện đó. Thần y cũng biết Nhấn Đông là người của Vu giáo bọn ta. Nàng ta từ nhỏ lớn lên ở Vu giáo, giáo chủ có mấy lời muốn căn dặn nàng.”

Quy Ngôn cong môi, bực bội thả tay Nhấn Đông ra. Hắn nhìn Nhấn Đông bước theo Tả hộ pháp vào căn nhà trúc tối đen, rồi bỗng cao giọng la lớn: “Nương tử xinh đẹp đừng sợ! Nếu bọn họ dám làm gì nàng, ta sẽ hạ độc toàn Vu giáo!”

Tả hộ pháp vừa bước vào cửa thì tím mặt trừng mắt nhìn Nhấn Đông. Nàng cup mắt, đi thẳng lên lầu, lòng không khỏi cười thầm.

7. Chương 3 Phần 1

Chương 3: Nơi bình yên nhất là nhà

Phần 1

Phòng ốc trên lầu tối đen như mực, chưa kịp lên tới là đã thấy hơi lạnh thấu xương.

“Tên đại phu này rất thích người.”

Nhẫn Đông bước lên bậc thang cuối cùng, chợt người nửa nằm nửa ngồi phía sau màn trúc lên tiếng, giọng giễu cợt: “Đáng tiếc...” Giọng của hắn chẳng biết là của nam hay nữ, kẻ nghe được chỉ thấy lạnh thấu tận tim.

Ánh mặt trời ngoài cửa sổ xuyên qua bức màn trúc, rơi xuống mặt đất. Nhẫn Đông cung kính quỳ một gối, ánh nắng nhấp nhô theo thân hình nàng.

“Diện kiến giáo chủ.”

“Ừ, lâu rồi không gặp, chắc còn nhớ mình là người của Vu giáo chứ hả?”

Sống lưng lạnh toát, Nhẫn Đông cụp mắt lặng thinh.

“Lúc này đại phu kia đòi ta giả người cho hắn. Ta đã đồng ý.” Hắn từ tốn nói, nhưng lại khiến người ta cảm thấy như đang bị lăng trì, “Nhưng chắc người cũng biết, xưa nay chưa có kẻ nào bước ra khỏi Vu giáo mà còn sống sót.”

Lông mi dài che khuất cảm xúc biểu lộ trong đôi mắt Nhẫn Đông. Nhìn nàng giờ đây như con rối vô hồn.

“Niệm tình đại phu đã cứu mạng ta, ta đã đồng ý thả người đi. Nhưng mà...”

Một tia nắng bỗng chốc xuyên qua khe hở của màn trúc, phá vỡ làn khói xanh dâng lên từ lư hương trong phòng, chiếu thẳng vào giữa hai đầu lông mày Nhẫn Đông.

Nàng rên lên một tiếng, bủn rủn cả tay chân, nằm liệt dưới đất, tay ôm chặt lồng ngực đang nhói lên từng cơn, càng ngày càng đau dữ dội như bị kim đâm vào. Lúc đầu Nhẫn Đông cắn răng liều mạng chịu đựng, nhưng sau đó thì, nàng đau đến mức cử động cũng là đòi hỏi khó mà đáp ứng.

“Bùa cấm tim ta đã phát, sau này, đêm đêm con sâu độc sẽ cắn vào tim người. Hoàn thành nhiệm vụ cuối cùng thì ta sẽ cho người thuốc giải, trả tự do cho người.”

Nhẫn Đông nghĩ, nếu như lần này moi được tim mình ra thì hay biết mấy. Như vậy, nàng không cần phải chịu đau đớn vì bùa ngải, không cần phải làm chuyện trái với lương tâm, không bị mất tự do, không bị kẻ nào thao túng.

“Lúc này tên đại phu đó đã nhìn thấy mặt ta khi bắt mạch. Đã thế thì, ta không thể để cho hắn sống. Ta biết hắn không phải người thường, người ngoài giết hắn ắt không hề dễ dàng, nhưng hắn rất coi trọng người, không hề dễ phòng người. Người như vậy, trái tim là nhược điểm lớn nhất. Giết hắn đi. Đem đầu hắn về đây.”

Thế giới của Nhẫn Đông giờ đây chỉ còn vang vọng giọng nói âm dương khó phân biệt kia. Sự đau đớn dần biến mất, Nhẫn Đông ngẩng đầu nhìn ra cửa sổ. Nàng biết, nam nhân tính tình như trẻ nít kia bây giờ ắt hẳn đang lo sốt vó.

Ánh nắng bên ngoài chiếu thẳng vào mắt Nhẫn Đông làm nàng chói mắt.

Nàng nhắm mắt lại, giọng nói khàn khàn khó lẫn vào đâu được.

“Nhẫn Đông lãnh mệnh.”

8. Chương 3 Phần 2

Chương 3: Nơi bình yên nhất là nhà

Phần 2

“Nương tử xinh đẹp, bọn chúng có ăn hiếp nàng không?” – Vừa ra khỏi nhà trúc, Quy Ngôn nóng ruột nắm tay Nhẫn Đông, nhìn nàng một lượt từ trên xuống dưới. Nhẫn Đông thẫn thờ để hắn chọc ghẹo một hồi, rồi đột nhiên, nàng nắm chặt lấy tay Quy Ngôn.

Quy Ngôn mất hồn, thấy Nhẫn Đông tái mét, nhưng đôi mắt lại lấp lánh nắng mai, khóe miệng nhoẻn lên thành nụ cười: “Quy Ngôn, rời khỏi đây, chàng sẽ lấy ta thật chứ?”

Đây là lần đầu tiên hắn thấy Nhẫn Đông mỉm cười lặng lẽ như một thiếu nữ bình thường, và cũng là lần đầu tiên hắn phát hiện, hóa ra lúc Nhẫn Đông cười, má nàng lúng liếng hai lúm đồng tiền xinh xắn. Hắn ngây người gật đầu.

“Vậy thì ta sẽ là Thái tử phi của Trần quốc cổ đại.” – Nhẫn Đông cup mắt, nàng nhỏ giọng, không rõ là vui hay buồn. “Oai quá.”

Nhẫn Đông nói: “Quy Ngôn, ta lấy chàng thì phải theo chàng trở về. Ta thấy ngôi nhà ở Lạc Dương cũng không tệ. Chúng ta về nhà thôi.”

Quy Ngôn thích nhất là khi Nhẫn Đông nói chữ “nhà”, vừa áp ủ kỳ vọng, vừa mang ý hướng về, lại mang ý gì đó mà hắn tạm thời chưa kịp nghĩ ra, khiến hắn cảm thấy mình đã là một tướng công thật sự, có một nương tử thật sự, có một trách nhiệm thật sự.

Dù lúc ban đầu, hắn nói hai chữ “nương tử” cũng chỉ là đùa giỡn mà thôi. Nhưng bây giờ, không biết từ khi nào, hắn cũng lún sâu vào trò chơi này, không thoát ra được nữa.

Bọn họ trở về Lạc Dương an toàn. Cả hai người đều không có bạn bè thân hữu gì. Ngày thành thân, hai người mắt to mắt nhỏ ngồi trong nhà nhìn nhau. Cuối cùng, nhá nhem hôm đó họ ra ngoài mua vài món ăn và mấy cây đèn cây, về nhà bày biện lên bàn, cắm vào màn thầu rồi cùng nhau bái lạy, coi như đã thành thân xong.

Nghi thức đơn giản, lúc về phòng ngủ, Nhẫn Đông cắn răng nhào vào lòng Quy Ngôn, ôm chặt lấy Quy Ngôn đang thất kinh hồn vía. Lúc thả hắn ra, Nhẫn Đông nói: “Chúng ta như thế là coi như đã đụng chạm xác thịt, đã thành phu thê rồi.”

Quy Ngôn còn đang ngỡ người ra thì Nhẫn Đông đã kiễng chân lên hôn vào môi hắn.

“Nương tử ai cũng yêu tướng công của mình hết.”

Dứt lời, nàng quay người chạy đi, bỏ lại một mình Quy Ngôn ngơ ngẩn sờ lên môi mình.

9. Chương 3 Phần 3

Chương 3: Nơi bình yên nhất là nhà

Phần 3

Cuộc sống cứ yên bình trôi đi. Điều này làm cho hai con người phải chạy trốn khắp nơi từ lúc mới gặp cảm thấy không quen. Thế nhưng, lần đầu tiên Nhẫn Đông cảm thấy mình sống như một con người, nụ cười cũng nở trên mặt nàng thường xuyên hơn. Tuy nhiên, nàng chưa từng ngủ chung giường với Quy Ngôn đêm nào, thậm chí có lúc, nàng không hề có mặt ở nhà.

Nhẫn Đông không nói, Quy Ngôn coi như không biết. Hai người sống với nhau rất hòa thuận vui vẻ. Ai cũng nói tình cảm giữa họ thấm thiết vô cùng. Song, không hiểu tại sao, nụ cười của Quy Ngôn thấm thoát ít dần đi.

Cho đến một đêm, Quy Ngôn nghe ngoài sân có tiếng nôn mửa. Hắn cũng không vờ ngủ được nữa. Hắn bước xuống giường, vừa bước ra ngoài thì thấy Nhẫn Đông ói máu tươi đỏ cả góc sân.

“Về Nam Cương đi.”

Nhẫn Đông hoảng hốt lau miệng, sửng sốt nhìn Quy Ngôn.

“Chàng...”

“Hắn muốn gì thì nàng cứ cho hắn cái đó.” Quy Ngôn nói với vẻ mặt vô cùng nghiêm túc mà nàng chưa nhìn thấy bao giờ.

Nhẫn Đông ôm ngực lắc đầu: “Thiếp đã lấy chàng thì đây là nhà của thiếp. Thiếp không đi đâu hết.”

“Ta đuổi nàng về. Nàng về Nam Cương đi.”

Nhẫn Đông vẫn lắc đầu. Quy Ngôn nổi giận: “Ta tốt ở chỗ nào? Ta làm gì mà đáng để nàng quên mình vì ta?”

“Chàng đã cứu thiếp.” Có lẽ Quy Ngôn không bao giờ biết tất cả những gì hắn làm với nàng, đối với một tử sĩ Vu giáo như nàng mà nói, là ân huệ lớn đến nhường nào, khiến nàng cảm động đến mức nào.

“Ta chưa từng cứu nàng. Lần đầu tiên là do nhất thời nổi hứng, lần thứ hai hoàn toàn là chuyện ngoài ý muốn.”

Nhẫn Đông im lặng không nói. Nàng biết, dù chuyện cứu nàng là giả, nhưng che chở cho nàng là thật lòng. Đưa nàng đi ngắm hoa đào, cưới nàng về nhà, bây giờ lại đuổi nàng đi, chuyện gì hắn làm cũng là muốn tốt cho nàng.

Quy Ngôn thấy Nhẫn Đông cụp mắt, đứng vô hồn trong góc, lẻ loi đến độ dường như sắp bị bóng đêm nuốt mất, khóe miệng còn vương vết máu chưa lau sạch. Lúc đó, tim hắn đau nhói.

“Phải làm sao hắn mới bằng lòng giải bùa cho nàng?”

Nhẫn Đông không đáp.

“Hắn muốn gì?”

“Đầu của chàng.”

Quy Ngôn nhíu mày. Hắn ngoác miệng rửa: “Tên này bệnh à!”

Trong tình cảnh này, Nhẫn Đông cũng bật cười vì câu rửa của Quy Ngôn: “Ừ, hắn bị bệnh đó.”

Nhưng Quy Ngôn thì cười không nổi. Hắn dán mắt vào Nhẫn Đông, tựa như muốn nhìn xuyên qua nàng. Nhìn khuôn mặt bình thản ấy, đã ngàn năm nay, lần đầu tiên Quy Ngôn cảm thấy trái tim mình vừa đập, vừa đau.

“Từ nhỏ, thiếp đã được nuôi dạy như một tử sĩ. Không có tự do, không có tôn nghiêm, chỉ là một công cụ. Thiếp biết rồi một ngày nào đó thiếp sẽ chết vì người khác, có lẽ... chỉ vài giây nữa thôi... Nhưng ai cũng thế, biết mình sắp chết, nhưng vẫn muốn sống tiếp. Thiếp cũng vậy... Cho dù chỉ có thể sống thêm trong chốc lát, thiếp cũng nguyện vì những phút giây ngắn ngủi đó mà dốc hết toàn lực... Ít ra trước kia, thiếp cũng từng nghĩ như vậy.” Nhẫn Đông nói. “Nhưng Quy Ngôn chàng ơi, gặp chàng, thiếp mới thấy xưa nay mình chưa từng sống một cách đàng hoàng. Như chàng đã nói, thiếp sống, nhưng còn lạnh lẽo hơn cả người chết.”

“Giáo chủ bắt thiếp giết chàng. Thiếp nghĩ, nếu như thiếp làm thế thật thì sau này cho dù thiếp sống thêm hàng trăm hàng ngàn năm nữa thì cũng chẳng còn gì vui vẻ. Nhưng bây giờ, dù thiếp thổ huyết, ngực đau như cắt, nhưng thiếp lại cảm thấy cuộc đời vui vẻ hơn bao giờ hết. Quy Ngôn à, hạnh phúc thật sự không phải là sống lâu...”

Yết hầu Quy Ngôn khê giật. Làm sao mà hắn không hiểu điều đó chứ. Từ lâu hắn đã biết thân thể của Nhẫn Đông đã bị sâu độc đục khoét nặng nề rồi, cho dù có được giải độc cũng không thể nào hồi phục. Vậy nên hắn mới im lặng để cho Nhẫn Đông theo hắn về.

Sống đã ngàn năm, hắn biết mình lòng dạ sắt đá hơn bất cứ ai. Hắn cứ tưởng hắn có thể bình tĩnh nhìn Nhẫn Đông đau đớn từng đêm, cũng như hắn từng nhìn biết bao người đau đớn, rồi sau đó thản nhiên cùng nàng sinh ly tử biệt.

Nhưng, hắn đã đánh giá cao bản thân, và đánh giá thấp Nhẫn Đông.

Không biết tự lúc nào, cô gái mang sắc mặt lạnh lùng này đã không còn đơn giản chỉ là “khách qua đường” trong cuộc đời hắn.

“Thật ra sức khỏe của thiếp như thế nào, Quy Ngôn chàng rõ hơn ai hết. Chẳng phải chàng đã định đoạt thay thiếp rồi sao? Tại sao bây giờ lại muốn đuổi thiếp đi...”

“Nàng tưởng...” – Quy Ngôn nhũ mày, mở miệng một cách khó khăn – “Rằng ta không biết đau sao?”

Quan tâm tắc loạn. Cuối cùng hắn cũng đã động lòng.

Nhẫn Đông sững người. Trái tim dồn nén dòng máu vừa đau đớn vừa ấm áp chảy khắp cơ thể nàng. Nàng cúi đầu, cười như mỉa: “Vậy cũng chẳng còn cách nào khác, thiếp vẫn sẽ ở lại bên chàng.”

Yết hầu của Quy Ngôn khẽ giật: “Tùy nàng vậy...”

“Quy Ngôn... Xin lỗi.”

10. Chương 4

Kết thúc

Cuối tháng ba, hương xuân bay hết.

Quy Ngôn xách ghế ra sân ngồi sưởi nắng, bên cạnh vẫn còn thừa một chỗ trống. Lát sau, Nhẫn Đông cũng khoác áo mỏng bước ra ngoài.

Họ sánh đôi tựa vào thành ghế, thoải mái tận hưởng ánh mặt trời ấm áp rực rỡ.

“Thoải mái dễ chịu quá đi thôi.”

“Ừ.” – Tiếng Nhẫn Đông đáp nhỏ xíu – “Giống y như lúc ban đầu thiếp đã gặp, ánh nắng và chàng...”

Nàng mỉm cười nắm lấy tay Quy Ngôn. Hắn cũng nắm chặt lấy tay nàng. Dần dần, chỉ còn Quy Ngôn siết chặt lấy bàn tay nàng.

Đến khi bàn tay hắn nắm lấy dần lạnh đi, Quy Ngôn giơ tay che mắt. Giọt nước mắt phản chiếu ánh nắng lặng lẽ rơi ra từ khóe mi.

“Nương tử xinh đẹp, nắng chói quá đi.”

Nhưng lần này, Nhẫn Đông không còn đáp thêm lời nào nữa.

==Hết==

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhan-dong>